

# Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer niogtredive

Jeff Pippenger

2026-02-02

## Nummer niogtredive

Den indre omega-kronstenstest, som følger den ydre alfa-grundlagstest i 2024, kræver en definition af “forrådshuset” og af den “føde”, som opbevares i forrådshuset. Prøven er profetisk og har en indre og ydre sandhedslinje. Er juvelerne James Whites rest, eller er de sandhederne i Guds ord? De er begge dele.

Ved 9/11 blev Guds folk kaldet til at æde den lille bog og vende tilbage til Jeremias’ gamle stier, hvor grundvoldene dengang blev lagt. Ved 9/11 blev det set, at da Johannes i Åbenbaringens kapitel elleve fik besked på at måle, fik han besked på at måle to ting. Han fik besked på at måle både templet og dem, der tilbeder deri. Han fik besked på at lade forgården være ude i de 1.260 år, hvor hedningerne nedtræder helligdommen og hæren. Helligdommen og hæren er templet og dem, der tilbeder deri.

I 2023 steg den samme engel, som var steget ned ved 9/11, ned igen, idet han åbnede Midnatsrådets budskab, og derpå i 2024 den ydre, grundlæggende prøve på, om Roms symbol stadig stadfæster synet, således som det havde gjort for milleritterne.

Himlens „åbne vinduer“ identificerer ankomsten af templets indre omega-prøve og kaldet til at „vende tilbage“. Prøven kræver, at to symboler identificeres. Da den tredje engel ankom i 1844, og dernæst igen ved 11. september, får Johannes besked på at opmåle templet og dem, der tilbeder deri, og derved identificeres et profetisk værk med at opmåle templet og de tilbedende i 2023. Malakias rejser spørgsmålet om, hvad „forrådshuset“ er, og hvad „føden“ er. De samme spørgsmål i Millers drøm ville være: hvad er „skrinet“, og hvad er „juvelerne“.

Millers drøm identificerer himlens åbne vinduer som det sted, hvor den sejrriige menighed i Åbenbaringen nitten ophøjes i hvidt linned for at ride på de hvide heste i Hærskarers Herres hær. De åbne vinduer er der, hvor Malakias velsignelse eller forbandelse udgydes. Millers åbne vindue er dér, hvor affaldet fjernes, og juvelerne samles i skrinet.

Den første henvisning til himlens vinduer findes i beretningen om Noa, og da disse vinduer blev åbnet, var der regn i fyrre dage og fyrre nætter. Når vinduerne åbnes, er der otte sjæle på arken. Dåben ved Det Røde Hav indledte fyrre års vandring, indtil Jordan blev overskredet. Da Kristus senere blev døbt på netop dette sted, blev Han drevet ud i ørkenen i fyrre dage. Da Han var opstået, sådan som det blev forbilledliggjort ved Hans dåb, underviste Han disciplene i fyrre dage, før Han steg op til himlen.

Når kirken forvandles fra den stridende kirke til den triumferende kirke, skal den trediveårige kong David regere i fyrre år. Den triumferende kirke fremstilles ved en profet, en præst og en konge.

Den profet, som var tredive år gammel, da han begyndte sin tjeneste på toogtyve år, var Ezekiel, og han begyndte denne tjeneste, da himlene åbnedes.

Og det skete i det tredivte år, i den fjerde måned, på den femte dag i måneden, mens jeg var blandt de bortførte ved floden Kebar, at himlene åbnedes, og jeg så syner fra Gud. Ezekiel 1:1.

Som trediveårig begyndte Josef at regere som præst, og han blev konfronteret med Islams østvind, som medførte en tiltagende krise, der gjorde det muligt for Egypten, dragen, som ligger i havet, at gennemføre en énverdensregering. I den krise samlede Josef føden i forrådshusene.

I juli 2023 blev der hørt en røst i ørkenen, og derpå begyndte Løven af Judas stamme at bryde seglene på Midnatsråbets budskab. I 2024 adskilte den grundlæggende ydre alfa-prøve to klasser, og processen med at bryde seglene fortsatte. Nu, i 2026, er templets indre omega-prøve, som endnu en gang vil adskille to klasser, kommet.

Den hellige uge, hvori Kristus som Pagtens Engel stadfæstede pagten med mange, er forgården og det hellige. Fra 22. oktober 1844 og indtil Mikael står op (sådan som Han gjorde ved afslutningen af den hellige uge, da Stefanus blev stenet) er det Allerhelligste. Forårshøjtiderne blev opfyldt i den hellige uge og er højtidernes alfa, og efterårshøjtiderne — basunerne på den første dag, Forsoningsdagen på den tiende dag, og derpå løvhyttefesten fra den femtende til den toogtyvende dag — er højtidernes omega.

„På samme måde må de forbilleder, som vedrører det andet komme, opfyldes på det tidspunkt, der er angivet i den symbolske tjeneste. I det mosaiske system fandt renselsen af helligdommen, eller den store forsoningsdag, sted på den tiende dag i den syvende jødiske måned (3 Mosebog 16:29–34), når ypperstepræsten, efter at have gjort soning for hele Israel og således fjernet deres synder fra helligdommen, trådte frem og velsignede folket. Således troede man, at Kristus, vor store Ypperstepræst, ville åbenbare sig for at rense jorden ved syndens og syndernes ødelæggelse og for at velsigne sit ventende folk med udødelighed. Den tiende dag i den syvende måned, den store forsoningsdag, tidspunktet for helligdommens renselse, som i året 1844 faldt på den toogtyvende oktober, blev anset for tiden for Herrens komme. Dette stemte overens med de beviser, der allerede var blevet fremlagt, for at de 2300 dage ville ende om efteråret, og slutningen syntes uimodståelig.“

"I lignelsen i Matthæus 25 efterfølges ventetiden og slummeren af brudgommens komme. Dette var i overensstemmelse med de argumenter, der netop er blevet fremlagt, både fra profetien og fra forbillederne. De bar en stærk overbevisning om deres sandhed; og »midnatsråbet« blev forkyndt af tusinder af troende.

"Som en flodbølge skyllede bevægelsen hen over landet. Fra by til by, fra landsby til landsby, og ind i fjerntliggende egne trængte den frem, indtil Guds ventende folk var fuldt vækket. Fanatisme forsvandt for denne forkyndelse som tidlig rim for den opgående sol. De troende så deres tvivl og rådvildhed fjernet, og håb og mod besjælede deres hjerter. Værket var frit for de yderligheder, som altid viser sig, når der er menneskelig ophidselse uden Guds ords og Ånds styrende indflydelse. Det lignede i sin karakter de tider med ydmygelse og tilbagevenden til Herren, som i det gamle Israel fulgte budskaber om irttesættelse fra Hans tjenere. Det bar de

kendetegn, som præger Guds værk i enhver tidsalder. Der var kun lidt ekstatisk glæde, men snarere dyb hjerteransagelse, syndsbevidsthed og forsagelse af verden. En beredelse til at møde Herren var de anfægtede sjæles byrde. Der var vedholdende bøn og forbeholdsløs indvielse til Gud." The Great Controversy, 400.

Forårshøjtiderne blev opfyldt i den hellige uge, og den tidlige eller alfa-regn blev da udgydt på Pinsedagen og var således et forbillede på udgydelsen af den sildige regn i efterårshøjtiderne. Disse forårshøjtider er fremstillet i 3 Mosebog 23, vers 1 til og med toogtyve. Efterårshøjtiderne findes i vers 23 til 44. 2300 år bringer dig til 1844. Toogtyve vers for forårshøjtiderne og toogtyve vers for efterårshøjtiderne. To sæt af toogtyve i kapitel treogtyve.

Basunhøjtidens fest var en advarsel om, at dommen ville finde sted om ti dage, og løvhyttefesten var en glædesfest over synder, som var blevet tilgivet på Forsoningsdagen. Sabbatten og den ottende dag efter festen repræsenterer jordens tusindårige sabbatshvile.

Men, I elskede, vær ikke uvidende om denne ene ting, at én dag hos Herren er som tusind år, og tusind år som én dag. 2 Peter 3,8.

Den første engel kundgjorde dommens åbning, og på dette profetiske niveau er 1798, som var Daniels »endens tid«, opfyldelsen af basunhøjtidens fest; men den 11. august 1840 blev den første engels åbnede budskab fra 1798 styrket ved opfyldelsen af profetien om det andet ve. Islam er en del af advarslen i basunhøjtidens fest, som forkynnder den nærmende domsdag.

For dem, som er villige til at se, repræsenterer efterårets højtider, basunerne og løvhyttefesten, alfa- og omegahøjtider, med dommen i midten. Det er ikke noget tilfælde, at disse højtider er identificeret i Tredje Mosebog treogtyve. Treogtyve er symbolet på forsoningen. Det er ikke noget tilfælde, at den første højtid er på den første dag i den syvende måned, og at den sidste højtid ender på den toogtyvende dag. Basunfesten er det hebraiske alfabets første bogstav, Forsoningsdagen er det midterste bogstav, og løvhyttefesten er det hebraiske alfabets toogtyvende bogstav.

Kapitel treogtyve, vers 23 til og med 44 i Tredje Mosebog udgør toogtyve vers inden for „sandhedens ramme“. Den tiende dag i midten angiver en prøve, for ti er et symbol på en prøve, og Forsoningsdagen er dér, hvor de fortabtes oprør registreres og bringes til ophør, og dette oprør repræsenteres ved det trettende bogstav i det hebraiske alfabet. Det midterste bogstav i det hebraiske ord for sandhed er det trettende, og det svarer til den tiende dag i den syvende måned, og som et vejmærke besidder det de profetiske egenskaber ved det hebraiske alfabet og den bestemte dag. Ti plus tretten er treogtyve. Halvfjerds er summen af 10 gange 7, og den tiende dag i den syvende måned svarer også til halvfjerds, hvilket er et symbol på nådetidens afslutning.

Da trådte Peter hen til ham og sagde: Herre, hvor mange gange skal min broder synde imod mig, og jeg tilgive ham? indtil syv gange? Jesus siger til ham: Jeg siger dig, ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv. Matthæus 18:21, 22.

Fire hundrede og halvfems år blev afskåret for det gamle Israel. Disse år blev afskåret fra de to tusind tre hundrede år og blev fremstillet som halvfjerds uger; således tilkendegav Jesus, at grænsen for nådetiden er fire hundrede og halvfems, hvilket i Daniels bog kapitel 9 er fremstillet

ved „halvfjerds“ uger.

Halvfjerds uger er fastsat over dit folk og over din hellige stad til at fuldende overtrædelsen og gøre ende på synderne og skaffe soning for misgerning og føre evig retfærdighed ind og besegle syn og profeti og salve det Allerhelligste. Daniel 9:24.

Det hebraiske ord, der oversættes med »afskåret«, bruges kun i dette vers i Det Gamle Testamente, og det betyder »bestemt eller forordnet«. Det er forskelligt fra det ord, der sædvanligvis bruges og oversættes med »afskåret«, hvilket er baseret på, at Abram delte offerdyrene i pagtens første trin i Første Mosebog femten. Det var »bestemt« og »forordnet«, at Israel skulle have fire hundrede og halvfems års prøvetid, og derefter ville de blive afskåret som Guds pagtsfolk. To forskellige former for »afskærelse«: den ene, som betegner perioden som en prøvetid, der blev »afskåret« fra et større tal ved tallet halvfjerds, og når Joels »nye vin« bliver »afskåret« fra deres mund, lukkes prøvetiden. Halvfjerds repræsenterer prøvetidens afslutning.

Efterårshøjtiderne besidder de tre trin i det hebraiske ord »sandhed«. Efterårshøjtiderne begynder i Tredje Mosebog 23:23, mellemvejpunktet for Forsoningsdagen er den tiende dag og det trettende bogstav, hvilket svarer til 23, og løvhyttefesten ender på den toogtyvende dag, og derefter følger en høj sabbat efter festen, og afsnittet ender ved 23:44.

Leviticus betyder det levitiske præstedømme. Forårshøjtiderne fremgår af kapitel 23:1–22, dernæst fremgår efterårshøjtiderne af 23:23–44. Forårshøjtiderne fremstilles ved toogtyve vers, og det hebraiske alfabet består af toogtyve bogstaver. Efterårshøjtiderne fremstilles ligeledes i toogtyve vers. Basunhøjtiden forkynnder dommens nærmelse på Forsoningsdagen. Derpå varer Løvhyttefesten i syv dage og ender på den toogtyvende dag i den syvende måned. Den første af de syv dage var en ceremoniel sabbat, ligesom den ottende dag, som var dagen efter den syv dage lange fest. Den første og den ottende dag gør den ottende dag til et symbol på den ottende, som er af de syv.

Tal til Israels børn og sig: På den femtende dag i denne syvende måned skal løvhyttefesten holdes for Herren i syv dage. På den første dag skal der være en hellig sammenkomst; intet trællearbejde må I gøre på den. I syv dage skal I bringe et ildoffer til Herren; på den ottende dag skal der være en hellig sammenkomst for jer, og I skal bringe et ildoffer til Herren; det er en højtidelig festforsamling, og intet trællearbejde må I gøre på den. ... Også på den femtende dag i den syvende måned, når I har samlet landets afgrøde ind, skal I holde højtid for Herren i syv dage; på den første dag skal der være sabbat, og på den ottende dag skal der være sabbat. 3 Mosebog 23:34–36, 39.

Den ceremonielle sabbat på den ottende dag repræsenterer tusindårsrigets sabbat, som følger efter løvhyttefesten. Det gamle Israels vandring i ørkenen i fyrre år ihukommens ved at bo i løvhytter under løvhyttefestens dage, og den repræsenterer ikke blot udgydelsen af den sildige regn, men også Jakobs trængselstid, når engle har ført Guds trofaste op i højene og bjergene for at beskytte dem.

»I trængselens tid flygtede vi alle fra byerne og landsbyerne, men blev forfulgt af de ugudelige, som trængte ind i de helliges huse med sværdet. De løftede sværdet for at dræbe os, men det

brast og faldt magtesløst som et strå. Da råbte vi alle dag og nat om udfrielse, og råbet steg op for Gud. Solen stod op, og månen stod stille. Strømmene holdt op med at flyde. Mørke, tunge skyer trak op og stødte sammen med hinanden. Men der var ét klart sted med fast herlighed, hvorfra Guds røst kom som mange vande, og den rystede himlene og jorden. Himlen åbnede og lukkede sig og var i bevægelse. Bjergene skælvede som et siv i vinden og kastede sønderrevne klippestykker omkring sig. Havet kogte som en gryde og kastede sten op på landet. Og idet Gud talte dagen og timen for Jesu komme og overgav den evige pagt til sit folk, talte han én sætning og holdt derpå inde, mens ordene rullede hen over jorden. Guds Israel stod med blikket rettet opad og lyttede til ordene, idet de udgik fra Jehovas mund og rullede hen over jorden som de stærkeste tordenskrald. Det var frygteligt højtideligt. Ved slutningen af hver sætning råbte de hellige: Ære! Halleluja! Deres ansigter blev oplyst af Guds herlighed, og de strålede af herligheden, således som Moses' ansigt gjorde, da han steg ned fra Sinai. De ugudelige kunne ikke se på dem for herlighedens skyld. Og da den uendelige velsignelse blev udtalt over dem, som havde æret Gud ved at holde hans sabbat hellig, lød et mægtigt sejrsråb over Dyret og over dets Billede.«

„Da begyndte jubelåret, da landet skulle hvile.“ Review and Herald, 21. juli 1851.

Jesus vender tilbage, og jorden hviler i ét tusind år, sådan som det er forbilledliggjort ved landets sabbat i det syvende år og ved jubelåret. I vers tre i Tredje Mosebog treogtyve identificeres den syvende dags sabbat for mennesket som indledningen til kapitlet, der ender med den ottende, det vil sige af de syv, og repræsenterer sabbatten i det syvende år, hvor landet hviler.

Og Herren talte til Moses og sagde: Tal til Israels børn og sig til dem: Hvad angår Herrens højtider, som I skal udråbe som hellige sammenkomster, så er disse mine højtider. Seks dage skal der udføres arbejde; men den syvende dag er hvile-sabbat, en hellig sammenkomst; I må ikke udføre noget arbejde på den; det er Herrens sabbat i alle jeres boliger. 3 Mosebog 23:1–3.

Alfaet i kapitel treogtyve er sabbatten på den syvende dag, og omegaet i kapitlet er de tusind år, hvor jorden er tom, hvilket er blevet forbilledliggjort ved sabbatten i det syvende år for landet og jubelåret. Alfaet i kapitlet er forårshøjtiderne, som begynder med sabbatten på den syvende dag og slutter i vers toogtyve; hvorimod omegaet i kapitlet ender på den toogtyvende dag i den syvende måned, efterfulgt af den ceremonielle sabbat på den ottende dag, som repræsenterer landets sabbat i det syvende år.

Versene et til toogtyve fremstiller Kristi gerning som den himmelske Ypperstepræst på det hellige sted; versene treogtyve til fireogfyrrer fremstiller Hans gerning i Det Allerhelligste. Leviticus er et symbol på præsterne, og den fremstiller Kristi ypperstepræstelige tjeneste. Den syvendedags sabbat som alfa rækker tilbage til skabelsen, og det syvende års sabbat som omega rækker frem til jorden gjort ny. Leviticus treogtyve spænder historisk fra skabelse til nyskabelse.

Den profetiske beskeds glæde eller skam er et symbol på dem, der har Midnatsråbets budskab eller en forfalskning. Indtil denne sandhed indregnes i fortællingen, overses det spørgsmål, som frembringer skammen. De, som besidder den ægte olie, vil ikke overse dette punkt. Glæden repræsenteres ved dem, hvis synder er blevet fjernet, og de fremstilles ved dem, som fejrer løvhyttefesten.

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, (og vi så hans herlighed, en herlighed som den Enbårnes fra Faderen,) fuld af nåde og sandhed. Johannes 1,14.

Det græske ord, der oversættes med »tog bolig«, betyder »at tage tabernakelbolig«. Jesus blev kød og tog tabernakelbolig iblandt os. Han antog vor menneskelige natur, vort tabernakel, vort telt, vor hytte, vort kød. Peter sagde det på denne måde:

Ja, jeg anser det for ret, så længe jeg er i dette tabernakel, at vække jer ved at minde jer om disse ting, idet jeg ved, at jeg snart må aflægge dette mit tabernakel, således som også vor Herre Jesus Kristus har givet mig til kende. 2 Peter 1:13, 14.

Paulus sagde det på denne måde:

For vi ved, at dersom vort jordiske telt, dette tabernakel, nedbrydes, har vi en bygning fra Gud, et hus, ikke gjort med hænder, evigt i himlene. For i dette sukker vi og længes inderligt efter at blive ikklædt vort hus, som er fra himlen, så sandt vi, når vi er ikklædte, ikke skal findes nøgne. For vi, som er i dette tabernakel, sukker, idet vi er tyngede; ikke fordi vi ønsker at afføres, men at overklædes, for at det dødelige må blive opslugt af livet. 2 Korintherbrev 5:1–4.

Løvhyttefesten er et symbol på beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind, som fuldbyrdes, når himmelens vinduer åbnes. Når de hundrede fireogfyrre tusinds synder er fjernet, vil Helligånden blive udgydt uden mål over den triumferende menighed. Dommen er afsluttet for de hundrede fireogfyrre tusind, og de, som er beseglede, går ud for at forkynde den tredje engels høje råk under Helligåndens kraft, sådan som det er fremstillet ved Løvhyttefesten.

Vort legeme er et tempel og et telt, som er et tabernakel. De, som drog op til Jerusalem for at fejre løvhyttefesten, fejrede, at deres synder var blevet udslettet. Moses blev brugt til at rejse tabernaklet i ørkenen, og løvhyttefesten ved enden blev fejret ved at bo i hytter i ørkenen, for Jesus fremstiller altid enden ved begyndelsen.

Derfor, hellige brødre, I som har del i det himmelske kald, giv agt på vor bekendelses apostel og ypperstepræst, Kristus Jesus, som var tro mod ham, der indsatte ham, ligesom også Moses var tro i hele hans hus. For han er agtet værdig til større herlighed end Moses, eftersom den, som har bygget huset, har større ære end huset. For hvert hus bygges af nogen; men den, som har bygget alle ting, er Gud. Og Moses var vel tro i hele hans hus som tjener, til vidnesbyrd om det, som senere skulle tales; men Kristus som søn over hans hus; og hans hus er vi, dersom vi holder fast ved frimodigheden og håbets ros indtil enden. Hebræerne 3:1–6.

Moses var den tro tjener, som Gud brugte til at opføre tabernakeltemplet, men Kristus som Ypperstepræsten og Apostelen har større ære end tjeneren Moses. Hvert hus, fra Moses' tabernakeltempel til Salomos tempel, til Herodes' tempel, ombygget gennem seksogfyrre år, det menneskelige tempel med sine 46 kromosomer og det milleritiske tempel fra 1798 til 1844, blev alle bygget af Gud. I den profetiske linje af de forskellige manifestationer af templer, som ville begynde i Edens Have, dernæst efter synden ved Havens port, så efter syndfloden ved altre indtil Moses, er de tre primære vejmærker Moses, Kristus og de hundrede og fireogfyrre tusind.

Moses og Kristus repræsenterer alfa og omega for det gamle Israel, og tilsammen repræsenterer de foreningen af menneskelighed og guddommelighed, hvilket også repræsenteres af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Ved den tredje engels ankomst, i Åbenbaringen kapitel elleve, bliver Johannes befalet at måle templet, og ved den samme engels ankomst ved 9/11 bliver Johannes igen befalet at måle templet. I begge tilfælde får han befaling om at lade forgården med de 1.260 dage være. I 2023 ankom den samme engel, og Guds folk kaldes nu til at måle templet. De 1.260 dage, eller tre og en halv dag, endte i 2023, og fra dette tidspunkt indtil lige før søndagsloven skal templet oprejses. 2024 markerede grundlæggelsen, og det så oprøret manifesteret som en gruppe, der „foragtede de små tings dag“ og protesterede mod Millers identifikation af det symbol, som stadfæster synet.

Og Herrens ord kom til mig således: Zerubbabels hænder har grundlagt dette hus; hans hænder skal også fuldende det; og du skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til jer. For hvem har foragtet de små tings dag? Thi de skal glæde sig og se lodsnoren i Zerubbabels hånd sammen med disse syv; de er Herrens øjne, som farer omkring over hele jorden. Zakarias 4:8–10.

At forkaste Millers identifikation af, at det er Rom, som stadfæster synet, er at forkaste grundvoldene, og det er „at foragte dagen med de små ting“. Milleriterbevægelsen var alfabevægelsen for den første og den anden engels budskab, og de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse er omegabevægelsen for den tredje engel. Den er toogtyve gange stærkere end alfaen. I denne profetiske forstand er Milleriterbevægelsens grundvolde „dagen med de små ting“. At foragte enhver grundlæggende sandhed, som er fremstillet på Habakkuks to tavler, er at dø, for det syn, som stadfæstes i Daniel elleve, vers fjorten, er det samme syn, som Salomo identificerede.

Hvor der ikke er noget syn, bliver folket tøylesløst; men salig er den, som holder loven. Ordsprogene 29,18.

Topstenssynet er forunderligt, for det påviser, at den grundlæggende hjørnesteen også er topstenen, men med toogtyve gange større kraft. Den alfa-grundlæggende prøve i 2024 var det ydre intellektuelle beseglingsbudskab, og den omega-tempelprøve i 2026 er det indre åndelige beseglingsbudskab. Den ene identificerer dyrets billede og mærke, og den anden Guds billede og mærke. Denne omega-indre prøve fremstilles ved de to symboler i Millers drøm, som må defineres i sammenhæng med de sidste dages begivenheder. Hvad er forrådshuset? og hvad er kødet?

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.

Et jødisk ægteskab på Jesu tid udfoldede sig i tre hovedfaser, ofte over måneder eller et år. Det første skridt var den juridiske indgåelse af ægteskabet, kaldet trolovelsen, hvorved ægteskabet blev lovformeligt etableret, men bruden og brudgommen forblev adskilt, mens brudgommen vendte tilbage til sin faders hus for at berede et sted for sin brud. Derfor blev Maria, Josefs hustru, kaldt hans hustru, allerede før de levede sammen. Utroskab i denne periode blev betragtet som ægteskabsbrud.

Ventetiden var usikker og kunne vare dage, uger eller måneder. Usikkerheden er et væsentligt element i lignelsen. Faderen kunne vente op til et år for at bekræfte brudens kyskhed.

Brudgommen bekendtgjorde ikke den nøjagtige dag eller time for sin tilbagekomst, for det var hans faders beslutning at afgøre hvornår; således vidste bruden, at brylluppet ville finde sted — men ikke hvornår. Denne usikkerhed var tilsigtet, og indtil faderen befalede brudgommen at gå og hente sin brud, blev alt, hvad der var forbundet dermed, forsinket.

Når faderen sagde: »Gå hen og hent din brud,« kom brudgommen om natten med venner, mens de råbte og blæste i basun. Det fandt altid sted om natten for at undgå at rejse lange afstande i dagens hede, som kan være trykkende i Israels land. Fakler og olie var nødvendige, for der fandtes ingen gadelygter, og processionen kunne vare i timevis. Det egentlige rituelle udtryk i de gamle hebraiske ægteskaber, som blev udråbt under processionerne, var: »Se, brudgommen kommer!«

Jomfruerne (brudepigerne) i lignelsen var ikke tilfældige kvinder; de var brudens ledsagere, som ventede sammen med hende, forventedes at slutte sig til optøget og havde ansvar for at være rede til enhver time og for at medbringe deres egen olie for at oplyse vejen til brudgommens hus. Faklerne brændte hurtigt ned, så det var en nødvendighed at medbringe ekstra olie i tilfælde af en lang færd. Der var ingen fælles deling af olien.

Forsinkelsen er normal i det oldtidige optog og ægteskab og udgjorde ikke kulturelt noget problem. Forsinkelser blev forventet, og det var normalt at falde i søvn. Skellet ligger ikke i søvnen, men i forberedelsen, ikke i vågenheden. De tåbelige jomfruer havde ikke planlagt for en forsinkelse, sådan som de vise havde gjort. Alle ville sove, for perioden fra den juridiske trolovelse til fuldbyrdelsen kan vare et år.

Når processionen først nåede brudgommens hus, begyndte bryllupsfesten, og døren blev lukket for bestandigt, og sene ankomne blev ikke lukket ind. Dette var ikke grusomhed – det var skik, for enhver, der bankede på senere, efter at døren var blevet lukket, viste dermed, at vedkommende ikke var en del af processionen.

Jesus opfandt ikke billedsprog, og Han gav ingen forklaring på denne lignelse, sådan som Han ofte gjorde. Han behøvede ikke at give nogen forklaring, for alle disse kulturelle detaljer blev fuldt ud forstået af Hans tilhørere. Jesus identificerede et bogstaveligt østligt bryllup, ikke en abstraktion.

Detaljerne stadfæstes fuldt ud af det hebraiske vidnesbyrd såvel som af historikerne fra den romerske og den græske periode.

Mishnah (2. århundrede e.Kr., men bevarer skikke fra tempelperioden før år 70 e.Kr.)

Talmud (en senere sammenstilling, men citerer tidligere praksis)

Josefus (jødisk historiker fra det 1. århundrede)

Rabbinsk bryllupsliturgi og juridiske drøftelser

Græsk-romerske iagttagere af Judæa



Josefus giver ikke nogen enkel „bryllupsmanual“, men de juridiske og kulturelle detaljer, han forudsætter, stemmer nøjagtigt overens med beskrivelserne i Mishnah/Talmud. Mishnah er hovedkilden.

Lignelsen ramte en jødisk tilhører i det 1. århundrede med fuld kraft, for intet i Matthæus 25 behøvede forklaring. Ankomsten ved midnat var normal, lamperne og olien var åbenlyse fornødenheder, og en forsinkelse mellem den juridiske ægteskabsforlovelse og processionen ved midnat var forventelig, og den lukkede dør var almindelig fremgangsmåde! De jomfruer, som blev udelukket, skammede sig, og for det jødiske publikum på Jesu tid var den dårlige jomfrus skam fuldt ud fortjent. Da Jesu tilhørere kendte ritualet til fulde, ville de ikke nære nogen sympati for de dårlige jomfruer, for alle vidste, at forberedelsen var et absolut ansvar for enhver jomfru, der blev bedt om at være med i processionen. Disse sandheder var så indlysende for det jødiske publikum, at Jesus aldrig behøvede at give nogen forklaring på lignelsen.